

for Præsterne, kommer det i høj Grad til at gaa ud over disse. Vi ville meget gerne strække os meget vidt af Hensyn til Lærerne, og jeg skal saamænd ikke holde særlig paa denne Tiendedel, hvis den skulde møde Hindringer her i Tinget, men man maa paa den anden Side ikke slaa noget fast, som kan komme til i høj Grad at forurette en af Siderne, hvad der ganske sikkert vil blive Tilfældet, hvis vi ikke enes om en Offerafløsning, og saa paa Skolelovsforslaget afløse baade Offer og Accidenser. Det, som jeg haabede, var, at man kunde tage Afløsning baade af Offer og Accidenser for Lærernes Vedkommende ind paa Skolelovsforslaget og saa have sikret Præsterne ved at have afløst Højtidsret. Det synes mig at være en passende og retfærdig Mellemvej; saa vil vi at løbe den Risiko, at vi beholder Accidenserne for os selv.

Jeg skal ikke komme ind paa den Betragtning, som det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (S. Pedersen) var inde paa, om, at hvis Midlerne ikke slog til ved en Præstelønningslov, kunde man jo gaa til Statskassen. Der har den højtærede Kultusminister efter min Mening fuldstændig korrekt skildret Præstestændens Stilling i saa Henseende. Det er ikke af egoistiske Grunde, at vi ikke a tout prix ville have en Lønningslov. Vi vide godt, at vi vilde blive bedre stillet i Djebliffet, end vi nu ere, men vi frygte for, at naar Loven kun kan komme i Stand, ved at der fra Statskassens Side skal ofres ret betydelige Beløb, ville vi komme til at købe denne Forøgelse af vore Indtægter ved Ophævelsen af den delvise, økonomiske Uafhængighed, som Kirkesamfundet har. Jeg vil bede det høje Ting ikke deri se nogen Frygt for noget uheldigt i Rigsdagens Tankegang. Jeg beder blot om at huske paa, at Folketirken er en meget omstridt Institution. Gjaldt det for Eksempel at have Tillid til, at Rigsdagen altid vilde støtte Kunst og Videnskab, nu vel, den Tillid har jeg, og jeg tror, at Interessen for den Slags Ting vil vokse, jeg betror mig trygt til Rigsdagens Arbejde paa det Omraade. Men hvad Folketirken angaar, er der mangfoldige intelligente og udmærkede Mænd i enhver Henseende, der ere imod denne Institution, og man ved ikke, hvorlænge det vil vare, inden der er mange flere. Man vil saa blive vanskelig stillet, naar man har efter sig skal henvende sig til Rigsdagen for at saa Lønning snart til en og snart til en anden Præst, og stadig maa høre, at det ikke hører med til Statens Formaal, eller man kun opnaar det paa Betingelser, som Kirkesamfundet ikke kan gaa

ind paa, uden at fornægte Grundlaget for sit eget Liv. Det er det, vi ere bange for, og det er derfor vi hellere ville slaa os igennem med de Midler, som nu en Gang ere henlagte til Kirken, uden at der bliver stillet yderligere Fordringer til Statskassen, og jeg er den højtærede Minister meget taknemmelig for, at han har taget Hensyn til denne Opfattelse i Kirken. Det forbadte mig ærlig talt noget, at navnlig det ærede Medlem fra Odense (S. Pedersen) saa stærkt gjorde sin Betragtning gældende. Jeg troede, at han i Lighed med mange, vistnok de fleste af hans Meningsfæller, var inde paa at mene, at man i Fremtiden skal undgaa for meget at sammenblande Stat og Kirke, men gøre det muligt, at de i Fremtiden kunne leve ved Siden af hinanden, hvis de ikke længere kunne gaa fuldstændig sammen.

Steffensen: Den højtærede Minister fremhævede Vanskeligheden ved at komme bort fra Accidenserne uden gennem Præstelønningsloven og fremhævede derhos, at Præstestanden selv ikke er særlig begærlig efter en Præstelønningslov, og at Rigsdagen formentlig heller ikke er det. Dette sidste kan være fuldstændig rigtigt, i hvert Fald gælder det ogsaa for mit eget Vedkommende, at jeg under de nuværende Forhold ikke er særlig begærlig efter at saa denne Lov frem, men desto stærkere maa jeg netop accentuere Vanskeligheden af, at vi saa Accidenserne Afløsning sammen med Offerafløsningen. Jeg kan ikke se, at det forholder sig saa, at det vilde gaa lettere ved en Præstelønningslov, end det vil gaa nu, naar vi have Offerafløsningen til Behandling. I 1861 satte man en Paragraf om Ofre og Accidenser ind i Loven, som lige saa godt kunde have været givet som særlig Lov, og ogsaa naar Spørgsmaalet senere har været fremme, har det jo i Reglen stillet sig saaledes, at man godt kunde tage Spørgsmaalet om Ofre og Accidenser ud og give dette Spørgsmaal en særlig Løsning. Naar den højtærede Minister fremhævede, at i og for sig ønskede ogsaa han nok en saadan almindelig Afløsning, som det var foreslaaet her i Tinget i Forfjor, men at han frygtede for, at den var uopnaelig, saa maa jo den højtærede Minister derved have stiftet til det andet Ting. Men hvorledes det andet Ting stiller sig i saa Henseende, ved man i Virkeligheden ikke. Forslaget kom nemlig kun til 1ste Behandling og blev saa henvist til et Udvalg. Det havde i saa Fald været det rimeligste, synes mig, om Forslaget var blevet forelagt for det andet Ting i den Stikelse, det havde faaet her i Tinget; saa